



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Directo-||rvm Exercitio-||rvm Spriritva-||livm P. N.|| Ignatii

Acquaviva, Claudio

Ingolstadii, 1592

VD16 A 125

Capvt X. De exercitiis primæ hebdomadæ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60966](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-60966)

De exercitiis prima hebdomada.

CAPVT X.

CIRCA ORDINEM tradendi exercitia sequendus est is qui ponitur in ipso libro exercitiorum, nempe vt prima hora fiat exercitium trium potentiarum, secunda autem peccatorum, tertia vero & quarta repetitiones vtriusque, si autem addatur etiam quinta hora, fiat de inferno. Sin fiant tantum quatuor horæ, hoc exercitium de inferno differendum erit in diem sequentem, quo eodem die possunt dari etiam alia exercitia de morte, de iudicio, cum suis repetitionibus. Tertio die proponenda erit eadem materia, sed cum aliquibus nouis punctis, vt in materia peccati proponendo effectus quos facit in animo, aut aliquid eiusmodi: sic enim tollitur tædium, & materiæ profundius penetrantur.

PORRO PRIMVM EXERCITIVM illud est, quod appellatur trium potentiarum, non quia in aliis etiam non exercentur hæ tres potentiæ; sed voluit P. N. Ignatius in hoc quasi aditu, & principio omnium exercitiorum, vi-

am

am monstrare, quæ in meditando tenenda est, nempe, vt per memoriam adiuuaretur ratio ad discurrendum, siue ratiocinandum: per discursum autem excitaretur voluntas, & affectus, idque actuare voluit in materia peccati, quæ prima occurrebat ad meditandum.

Itaque in hoc primo exercitio sunt figillatim explicanda exercitanti omnia, quæ in sequentibus exercitiis futura sunt vsui, quis scilicet modus seruandus, vt cum attentione, & sine capitis læsione perseuerari possit, & quomodo se animus colligere, collectumque tenere debeat, & quod licet adhibendus sit intellectus ad cogitandum, maior tamen habenda est cura affectus, & interioris gustus, quàm vt multi conceptus quantumuis pulchri & acuti formentur, & alia eiusmodi.

Hic etiam declaranda sunt præludia, quorum vsus præscribitur in omnibus exercitiis, & in primis quid sit compositio loci: quæ nihil aliud est, quàm fingere sibi, & quasi videre oculis imaginationis locum illum, in quo res, quæ meditatur, gesta est, vt stabulū in quo
Chri-

Christus natus est, aut cœnaculū grande stratum, in quo Apostolorum pedes lauit, aut montem in quo passus est. Hac enim loci compositione valde iuuamur ad attentionem, & motionem animæ, quæ hoc modo quasi alligata phantasia rei illi certæ alligatur ipsa quoque quodammodo ne euagetur, aut si quando diuertat, habet ad manum, quo se facile colligat, & reuocet in situm illum suum, in quo se ab initio composuit. Vnde S. Bonaventura in Procœmio de vita Christi: Tu, inquit, si fructum ex his sumere cupis, ita te præsentem exhibeas iis, quæ per D. N. Iesum Christum dicta, & facta narrantur, ac si tuis oculis ea videres, & tuis auribus audires toto mentis affectu diligenter, delectabiliter, & more omnibus aliis curis, & sollicitudinibus tuis omiſsis. Aque hoc quidem locum habet in meditatione rerū corporearum: nam in rebus incorporeis, vt est peccatum, & similia, alia quædam est instituenda compositio loci, de qua dicitur satis clare in lib. exercitiorum in exercitio trium potentiarum. Denique in hac loci repræsentatione vitandum

dum est diligenter, ne nimis in ea fabricanda immoremur, vel nimiam vim capiti faciamus, quia non consistit in ea fructus præcipuus meditationis, sed est tantum via, & instrumentum ad ipsum fructum. Nec est dubium, quin aliqui maiorem in hac re habeant facilitatem, in quibus videlicet acrior est vis potentiaë imaginatiuæ. Alij vero quibus hoc difficilius est, non ita laborare debent, vt caput obtundant, quo ipsam meditationem impedirent.

IN SECUNDO EXERCITIO, in primo puncto monendus est exercitans, ne descēdat ad examināda peccata sigillatim, vt fieri solet, cum quis se ad confessionem parat. hoc enim postea facturus est extra meditationem: sed hoc tempore in genere tantum proponat sibi sua peccata eorumque multitudinem, & magnitudinem, vt concipiat confusionem, & dolorem. Ad hoc autem confert percurrere loca, negotia, & personas, vt hic dicitur.

TERTIVM & quartum exercitium constat ex repetitione primi & secundi. Harum autem repetitionum vsus est
valde

valde utilis: sæpe enim fit, vt cum eiusmodi materiæ primum cogitantur, intellectus pascatur illa rerum nouitate, ac curiositate quadam, postea vero cum speculationem moderamur, magis aperitur via internis affectibus, in quibus potissimum consistit fructus. Quare in his repetitionibus vitandi sunt longi discursus, sed tantum proponere sibi oportet, & quasi percurrere, quæ prius meditati sumus, & in iis immorandum voluntate, & affectu, & hæc etiam est causa, cur plura hic colloquia sint, quam in prioribus exercitiis. Quod autem dicitur in lib. exerc. in III. exer. primæ hebd. repetitionem hanc faciendam de iis, in quibus antea maiorem consolationem, aut desolationem senserimus, ita intelligendum est, vt præcipue repeti debeant ea, quæ lumen, aut feruorem attulerunt, sed etiam expedit illa puncta repetere, in quibus ariditatem sensimus, quia sæpe contingit, vt deinde in ipsis maiorem consolationis copiam sentiamus. Immo etiam bis repeti potest idem, si magna sentitur consolatio, aut alius bonus & spiritua-

ritualis affectus, & hoc potissimum in prima hebdomada.

PRAETER QVINGVE hæc exercitia P. N. Ignatij possunt addi alia, vt in fine quinti exercitij dicitur, vt de aliis peccati pœnis, de morte, de iudicio, vel de aliis cruciatibus Inferni. Et quidem hæc rarissime omittenda videntur, quia multum habent momenti, vt auocetur animus ab inordinato amore rerum harum visibilium, & in his meditationibus concipit anima timorem sanctum Domini, vt pariat spiritum salutis.

IN FINE CUIUSLIBET EXERCITII semper fieri debet colloquium, vt in libro exercitiorum præscribitur, nec tamen prohibetur, quin iuxta cuiusq; deuotionem etiam in principio, & in medio alia colloquia, & petitiões fieri possint, immo etiam aliquando expedit. Proprius tamen locus est in fine, cum anima ex meditatione magis eleuatam se sentit. Illa enim sunt aptissima colloquia, quæ formantur ex affectu interiori varia, vt ipse affectus varius est. Interdū enim homo agit cum Deo, vt filius cum patre, interdū vt seruus cum Domino, modo

modo vt amicus cum amico , modo etiam vt reus cum Iudice , aliquando etiam petens aliquod donum , aliquando gratias agens de beneficiis acceptis , alias accusando se ipsum , alias communicando cum eo familiariter. In quo notandum quod dicitur in tertia annotatione ex viginti , hæc colloquia , quando fiunt cum Deo , aut cum sanctis requirere maiorem reuerentiam , quam ipsas meditationes , & speculationes. In particulari vero colloquium secundum ad Christum vt impetret à Patre , explicandum erit rudioribus , hoc intelligi , non vt est Deus , sed vt homo mediator , & aduocatus , vt interpellet pro nobis.

ADDITIONES quæ in libro exercitiorum ponuntur in fine primæ hebdomadæ , dandæ sunt pridie quam incipiantur exercitia , nempe meditatio , quæ dicitur trium potentiarum , & reliquæ , quia in iis agitur de multis , quæ adiuuant meditationem. Decima tamen additio posset differri in sequentem diem , quia non est adeo necessarium , vt detur illo die. Deinde sequentibus diebus dandæ sunt reliquæ additiones , & regulæ

regulæ de discernendis spiritibus, quæ
conueniunt primæ hebdomadæ, & quæ
conuenire videbuntur exercitanti, quas
tamen non erit semper necesse scripto
dare, sed id Instructoris iudicio permit-
titur.

Hæ additiones curandum est, vt ex-
acte seruentur, quia ex ipsis valde pen-
det fructus spiritualis exercitiorum:
quanquam ex altera parte caueri etiam
debet omnis excessus, & habenda est
ratio personarum, & complexionum,
vt si qui essent natura melancholici, nõ
debent nimium coarctari, immo po-
tius dilatandus est eis animus, & idem
de personis imbecillioris valetudinis,
& infuetis ad hos labores, & ideo opus
est prudentia, & discretione. experien-
tia enim ostendit, quibusdam, profuisse
quod eis concederetur aliqua laxitas in
his regulis seruandis, aliis autem
profuit seueritas & rigor, sem-
per tamen mixtus sua-
uitate.



D

De